

בית משפט השלום בנתניה

ת"פ 10848-05-25 מדינת ישראל נ' אילוז

לפני: כבוד השופט גיא אבנון

המאשימה: מדינת ישראל
באמצעות תביעות משטרת ישראל

נגד

הנאשמת: לינה לינט אילוז

בשם המאשימה: עו"ד לילך גינזבורג
בשם הנאשמת: עו"ד אריאלה גואטה

הכרעת דין

אומר כבר בפתח הכרעת הדין, כי החלטתי לזכות את הנאשמת מהעבירה המיוחסת לה בכתב האישום. כפי שיפורט בהמשך, הן משטרת ישראל והן המאשימה כשלו בהתנהלותן. המשטרה - במחדלי חקירה שהביאו, בין השאר, לכך שתיק החקירה שנפתח בעקבות תלונת הנאשמת נגד המתלונן, נסגר מחוסר אשמה מבלי שבוצעו פעולות חקירה אלמנטריות. המאשימה - בליווי פגום של החקירה, ובהחלטתה להגיש את כתב האישום בהיעדר יסוד סביר להרשעה. אם בכך לא די, המאשימה נותרה איתנה בדרישתה להרשיע את הנאשמת, אף לאחר שבשלב הסיכומים אישרה התובעת המלומדת שניהלה את ההליך, כי קיים ספק באשמתה של הנאשמת. בצד זאת, ומבלי למעט מחומרת התנהלותה של המאשימה, אבהיר כי אין לטפול את האשם בתובעת שניהלה את ההליך, שכן ההחלטה התקבלה על ידי גורמים בכירים ממנה, חרף הערות בית המשפט באשר לקשיים הרבים (מאוד) שרצו לפתחה של התביעה.

כתב האישום, מענה ומהלך המשפט

1. כעולה מכתב האישום, כיומיים עובר ליום 20.8.24 נפרדו הנאשמת (להלן גם: לינט) והמתלונן מר יניב משה ספיר (להלן גם: יניב) לאחר מערכת יחסים שנמשכה חודשים אחדים. ביום 20.8.24 בשעה 18:56 שלחה לינט מסרון ליניב וביקשה ממנו כסף. הלה הסכים ונסע במכוניתו לרחוב אהבת אדם 76 בכפר יונה. לאחר שהגיע למקום ומסר ללינט את מבוקשה, נתגלע ויכוח בין השניים. הנאשמת נכנסה למכוניתו, התיישבה עליו כשהוא יושב במושב הנהג, וניסתה למשוך את מכשיר הטלפון מידו תוך שהיא בועטת ברגליו. יניב הדף את לינט אל מחוץ לרכב, והיא נכנסה למושב האחורי. יניב ביקש ממנה לצאת מהרכב, אך לינט סירבה. אז החל בנסיעה

בית משפט השלום בנתניה

ת"פ 10848-05-25 מדינת ישראל נ' אילוז

בכיוון ביתו ברחוב האושר 11 בכפר יונה, נעצר בחנייה, יצא מהרכב בריצה בהותירו פתוח כשלינט בתוכו, נכנס לביתו ונעל את דלת הכניסה. הנאשמת רדפה אחריו, דפקה על הדלת מספר פעמים, וצעקה מעבר לדלת. בהמשך נכנסה לבניין, והמשיכה לרדוף אחרי המתלונן לעיני שכנים שעברו במקום. בגין מעשים אלו יוחסה לנאשמת עבירת תקיפה סתם בנסיבות מחמירות - כלפי בן זוג, לפי סעיפים 379 ו-382(ב)(1) לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

2. ביום 8.12.25 השיבה הנאשמת לכתב האישום. לדבריה, הוויכוח בין בני הזוג נבע מתלונתה כי יניב צילם תמונות אינטימיות שלה והפיץן שלא בהסכמתה. במהלך המפגש בין השניים ניסתה הנאשמת לבדוק זאת במכשיר הטלפון של יניב, ואף ניסתה למשוך את הטלפון מידו, אך בשום שלב לא בעטה בו. יניב מצדו דחף אותה והדף אותה, והיא נכנסה למכוניתו ונסעה עמו עד לביתו. המרדף אחרי יניב נעשה בשל חשדה כי הפיץ את תמונותיה.

3. בדיון מיום 30.12.25 נשמעו פרשת הראיות וסיכומי הצדדים. למאשימה העיד יניב, להגנה העידה לינט, והוגשו בהסכמה מוצגים, כשלמעשה, ההגנה הסכימה להגיש את תיק החקירה כולו. תוכן העדויות והראיות יובא, בהתאם לצורך, כחלק מבירור האשמה.

דיון

שלב א' - שיחות עם מוקד 100

4. על מנת להבין את מהלך האירוע באופן מדויק ככל הניתן, נסקור את ההתרחשויות כסדרן. החקירה נפתחה בפנייתה של לינט למוקד 100 של משטרת ישראל (קובץ מס' 6 מתוך תקליטור ת/13). ייאמר כבר עתה, כי לתיק המוצגים צורפו תמלילי השיחות של לינט ויניב עם מוקד 100 (ת/6), אך אלו אינם מדויקים דיים. הציטוטים בהכרעת הדין יובאו ממוצגי המקור - ההקלטות.

במסגרת פנייתה הראשונה למוקד ביקשה לינט מהמוקדנית, "שתשלחי שוטר... יש פה עניין שבן אדם צילם אותי חצי ערומה ושלח את זה בקבוצה לחברים שלו... אני מבקשת שתשלחו בבקשה שוטר... לפני שהוא ימחק את כל הזה, אני רוצה בבקשה". ברקע נשמע שיח בין לינט ויניב: "יניב: די, תגידי מה את רוצה ממני די תשחררי אותי כבר... לינט: אתה לא נוגע, אתה לא

בית משפט השלום בנתניה

ת"פ 10848-05-25 מדינת ישראל נ' אילוז

נוגע בטלפון... יניב: לא שלחתי, די... לינט: תביא לי מה ששלחת... אתה לא נוגע בטלפון עד שהבן אדם מגיע... יניב: אין לי כלום שלה".

בחלוף דקות אחדות התקשרה לינט פעם שנייה למוקד 100 (קובץ מס' 5 מתוך תקליטור ת/13). להלן עיקרי הדברים: "לינט: לשלוח תמונה שלי, חצי עירומה... לא חוקי, נכון? מוקדנית: התקשרת לפני שלוש דקות. לינט: אוקיי, אז אני שואלת מה עושים עם זה, כאילו... נכנסתי אליו לאוטו כדי שהוא לא ימחק את התמונות. מוקדנית: נכנסת אליו לאוטו? לינט: הוא בא אליי ואני הבנתי שהוא שלח, אז נכנסתי אליו לאוטו כדי להגיד לו 'תן לי את הטלפון לראות'. ואז הוא נעל אבל בזמן התקשרתי אלייך כדי לומר לך... לומר לו שלא ימחק את התמונות... רגע, תקשיבי, אל תעכבי את זה, אוקיי? כל דקה שעוברת הוא מסתיר ראיות, הוא מחביא ומוחק. מוקדנית: איפה את נמצאת עכשיו כרגע? את נמצאת באוטו שלו? לינט: לא, אני לא. אני מחוץ לבית. מוקדנית: והוא איפה נמצא? לינט: בתוך הבית...".

5. בסמוך לאחר מכן התקשר יניב למוקד 100 (קובץ מס' 4 מתוך תקליטור ת/13). להלן עיקרי הדברים (הדגשות הוספו - ג' א'): "יניב: יש מישהי שפתחה קריאה למשטרה שאמורה להגיע לכאן. מישהי שיצאתי איתה, קצת מאיימת עליי, זה מפחיד אותי... נפרדתי ממנה לפני יומיים, שלושה, לא משנה... העברתי לה כסף... היא החליטה שאני שלחתי תמונת עירום שלה לחברים שלי אני לא יודע מאיפה, והיא אמרה לי 'אני קוראת למשטרה' והיא התחילה לרדוף אותי והתחילה להשתולל (ברקע נשמע יניב צועק: 'לא לפתוח זה מסוכן היא יכולה להרביץ')... מוקדנית: היא כרגע נמצאת במקום? יניב: כן, אבל שתלך. מוקדנית: היא מה? היא מנסה להיכנס אליך לבית? היא תקפה אותך? היא איימה עליך? יניב: כן. מוקדנית: אוקיי. מה השם שלך? יניב: יניב. מוקדנית: יניב מה תעודת הזהות שלך? הלו? יניב: אה אני... אולי היא הלכה, אני לא רוצה לעשות שטויות, לא רוצה לפתוח... שתעזוב אותי בשקט. השאלה אם היא עשתה משהו. אם היא פתחה עליי משהו אז סבבה. אם לא אז לא אקרא למשטרה. מוקדנית: תקשיב, אני אומרת לך מראש, אני לא סוגרת אירוע כזה. זה אירוע בין בני זוג. אנחנו לא סוגרים אותו. יניב: היא לא בת הזוג שלי, אני לא מכיר אותה, אני... מוקדנית: היא הייתה בת הזוג שלך, יצאת איתה באיזושהי תקופה, אז זה בין בני זוג... יניב: היא לא גרה איתי, אין לי קשר אליה... מוקדנית: מה מספר הטלפון שלה? יניב: שנייה. אני לא רוצה להסלים את זה. אני רק רוצה שקט. מוקדנית: אני מבינה אותך, אבל אני בכל מקרה שולחת ניידת למקום. יניב: למה? אני רוצה שקט, אני לא רוצה. מוקדנית: תאמין לי שזה לטובתך. יניב: טוב, קחי את הטלפון שלה. היא ממציאה עליי שטויות,

בית משפט השלום בנתניה

ת"פ 10848-05-25 מדינת ישראל נ' אילוז

אני רק רוצה שקט... אני לא רוצה שהיא תמציא עליי דברים במשטרה, דברים שלא עשיתי בחיים.... מוקדנית: בכל מקרה אני פותחת את הקריאה הזאת... יניב: אני רוצה שקט. מוקדנית: ...אני מנסה לעזור לך... יניב: תקשיבי אני מפחד. מוקדנית: אני מבינה. אין לך ממה לפחד. יניב: (בבכי) לא עשיתי לה.. מוקדנית: אין לך ממה לפחד... אני פותחת את הקריאה הזאת. תהיה זמין לשיחות מחסום. לא לפתוח לה בשום דרך ובשום צורה ובשום תנאי את הדלת אם היא מגיעה, בסדר? לא לריב איתה ולא להתעמת איתה. יניב: לא, לא, היא בחוץ. אני מקווה שהיא לא הרסה לי את האוטו... היא תמציא עליי דברים, היא תגיד עליי דברים למשטרה שלא עשיתי, זה מה שמפחיד אותי. מוקדנית: בגלל זה אני פותחת את הקריאה הזאת. הכל בסדר. יבדקו את זה לעומק. **יניב: אני לא רוצה שיבדקו לעומק.** אני רוצה שתעזוב אותי. אני רוצה שקט. בגלל זה אני אומר אולי עדיף שלא לקרוא למשטרה, שאולי תלך. מוקדנית: אמרתי לך. אנחנו קריאה כזאת לא סוגרים... אני על עצמי לא יכולה לקחת דבר כזה, אתה מבין? יניב: על מה? היא לא פה. היא לא בבית. ברחתי לה. מוקדנית: זה לא משנה. עדיין אני לא לוקחת את זה על עצמי. ניידת תגיע אליך. תגיד אני לא רוצה טיפול משטרתי תסלק אותם מהמקום אם אתה רוצה. אני לא יכולה לקחת את זה על עצמי. **יניב: על מה? אין פה כלום.** לא נגעה בי. לא נגעתי בה. אני כאילו בחדר. נעלתי את עצמי. מוקדנית: אתה טוען שהיא תקפה ושהיא איימה. יניב: היא איומים כן. היא, את יודעת, יצאתי מהאוטו כדי שהיא תעזוב אותי, ברחתי פשוט והיא הייתה מאחורה, והיא לא רצתה לצאת. מוקדנית: אוקיי. בכל מקרה אמרתי לך, אני פותחת את הקריאה הזאת, אני לא יכולה לסגור אותה... יניב: אני רוצה רק שקט, אני מפחד שהיא תמציא משהו. אני באמת. מוקדנית: היא יכולה גם לעשות את זה גם מבלי שתתלונן. יניב: גם זה נכון. טוב בסדר...".

תוכנות שלב א'

6. לינט היא שפנתה ראשונה למוקד 100, פעמיים, בפעם הראשונה מתוך מכוניתו של יניב; ובפעם השנייה לאחר שהשניים הגיעו ברכב לקרבת ביתו של יניב, הלה נכנס לבדו לביתו, ואילו לינט נותרה בחוץ בסמוך למכוניתו. לינט פנתה למשטרה בשל חשדה כי יניב הפיץ תמונת עירום שלה לחבריו, וביקשה את סיוע המשטרה על מנת למנוע מיניב למחוק את התיעוד.

יניב התקשר למוקד 100 מביתו. במהלך השיחה הנרגשת טען כי לינט מאיימת עליו, אך בשום שלב לא פירט תוכן של איומים. אם כבר, מיקד טענותיו בחששותיו מפני תלונתה של לינט כנגדו בגין הפצת תמונתה בעירום. יניב טען כי לינט "משתוללת", ובתגובה נשאל ע"י המוקדנית

בית משפט השלום בנתניה

ת"פ 10848-05-25 מדינת ישראל נ' אילוז

האם: "היא מנסה להיכנס אליך לבית? היא תקפה אותך? היא איימה עליך". על כך השיב בקצרה: "כן". בשלב זה איננו יודעים לאיזו משלוש שאלותיה של המוקדנית השיב יניב בחיוב. לשאלה האם לינט מנסה להיכנס לביתו, לשאלה היא תקפה אותו, שמא לשאלה האם איימה עליו. בהמשך השיחה ביקש יניב מהמוקדנית, שוב ושוב, לבטל את הזמנת השוטרים: "אם היא פתחה עליי אז סבבה. אם לא אז לא אקרא למשטרה". המוקדנית נאלצה להסביר לו, פעם אחר פעם, כי לא תוכל לסגור את התלונה, וכי בכל מקרה שוטרים יגיעו. יניב מצדו הביע חששותיו מפני תלונתה של לינט נגדו. הוא לא היה מעוניין בחקירה מעמיקה של המשטרה, והוסיף: "אין פה כלום. לא נגעה בי. לא נגעתי בה. לא עשיתי לה כלום". כשהטיחה בו המוקדנית, כי התלונן על לינט שתקפה ואיימה, השיב: "איומים כן..." ושוב, מבלי לפרט תוכן כלשהו של איומים.

אם כך, לינט עקבית וממוקדת בתלונתה - חשדה כי יניב הפיץ תמונת עירום שלה לחבריו, ובקשתה לקבל סיוע מהמשטרה כדי למנוע ממנו להשמיד ראיות. יניב מצדו התקשר אמנם למשטרה, אך ניכר כי עשה זאת אך בשל חששותיו מפני תלונתה של לינט, לה היה עד בעת שהיה במכוניתו. הוא ניסה להניא את המוקדנית מלשלוח שוטרים לביתו, והודה מפורשות שהוא חושש מהעמקת החקירה נגדו. כמו כן, בתשאול מעמיק של המוקדנית, התברר כי טענותיו של יניב בדבר תקיפה ואיומים - אין בהן מאומה. תקיפה - לא הייתה: "אין פה כלום. לא נגעה בי. לא נגעתי בה". איומים - דומה שראה בפנייתה של לינט למשטרה משום איום כלפיו.

שלב ב' - הגעת שוטרים לזירה

7. הוגשו דו"חות פעולה ומצלמות גוף של סיירים שהגיעו לביתו של יניב, רס"ר מונדר עיזאדאט ורס"ל ענבר פיניש (להלן: הסייר; הסיירת; ובצוותא: הסיירים) (ת/3, ת/4, קבצים 1-3 בתקליטור ת/13). מדו"ח הפעולה של הסייר (ת/3) עולה כי בעת שתחקר את לינט בעקבות פניותיה למוקד 100, התקבל דיווח על פנייתו של יניב. הסייר ניגש לשוחח עם יניב, אשר סיפר כי "לאחר שביקשה ממנו שיעביר לה כסף, ואז היא החלה להשתולל ונכנסה לו לרכב בניגוד לרצונו ולאחר מכן היא החלה לצעוק בבניין ולדפוק על הדלתות ואמר כי היא התקשרה למשפחה שלו וסיפרה להם על כך איך הוא מתנהג איתה...". הסייר הדגיש כי לא ראה סימני אלימות על המעורבים.

בית משפט השלום בנתניה

ת"פ 10848-05-25 מדינת ישראל נ' אילוז

מתוך מצלמת הגוף של הסייר (קובץ מס' 2) החל ממונה 08:00: הסייר מתשאל את יניב בנוכחות שכן שיניב מבקש שיישאר במקום. "יניב: פחדתי ממנה. צרחתי מפחד. ביקשתי שיבואו לעזור לי. רוצה שהיה פה שיציל אותי (ביחס לשכן). ביקשה ממני בביט כסף. החליטה ששלחתי תמונות עירום שלה לחברים שלי... ביקשה שאשלח לחברים שלי הודעה. אמרתי תעזבי אותי בשקט. אתך לך 300 ₪ ואסע מפה. זה כל מה שהיה. נכנסה לי לאוטו בכוח. אז נסעתי לפה כי פחדתי. הילדים שלי לבד בבית. הם קטנים. לא רציתי להשאיר אותם. רציתי לסגור את הדלת לנסוע. לא נתנה לי. אז התחלתי לצרוח לאנשים ברחוב 'תצילו אותי. תצילו אותי'. הצלחתי לנסוע עם האוטו. נכנסה בכוח לאחורה. נכנסה לאחורה. ניסתה לגנוב לי את הטלפון. נסעתי לחניון של הבית, להיות עם הילדים. רצתי. נעלתי את הדלת וקראתי לכם. הסייר: איימה עליך? יניב: כן. הסייר: מה היא אמרה? יניב: איימה עליי שאני אתקשר למשטרה, תיזהר". הסייר הסביר ליניב מה זה איום. בתשובה השיב יניב, כי בעבר שלחה לו לינט הודעת איום כאילו היא מהמשטרה, ואז מחקה אותה. הסייר הסביר לו שאין מדובר באיום אלא בהטרדה. החל ממונה 12:40: הסייר מסביר ליניב את משמעות פנייתו למוקד 100. "יניב: אני אמרתי לה (למוקדנית - ג' א') שאני רוצה לבטל. היא אמרה 'אני לא מוכנה לסגור את התיק'". יניב לא מבין מדוע הסייר מעכב אותו ואת לינט לתחנה, ומבקש לשוחח איתה. הסייר מסרב ומסביר לו שזה עלול לשבש את ההליכים.

מתוך מצלמת הגוף של הסייר (קובץ מס' 1). החל ממונה 01:08. הסייר מודיע שמכניס את יניב לסטטוס ושלינט לא בסטטוס. הסייר נכנס לתוך הבניין ומודיע ליניב שהוא מעוכב בחשד לתקיפת בן זוג והסגת גבול. נערך חיפוש על גופו והסיירים מתלווים אל יניב המבוהל לביתו כדי שיאסוף את חפציו ויפרד מילדיו. במונה 05:30 שואל יניב את השוטר אם הוא יכול לא לאיים עליו. הסייר בתגובה שואל אם הוא מאיים על יניב, והלה משיב שהוא קצת מפחד. במונה 09:50 יניב נפרד מילדיו מחוץ לבית (אימם הגיעה למקום), ואומר להם: "תגידו ביי ללינה גם".

תוכנות שלב ב'

8. יניב התבקש לספר אודות האירוע, שיתף באשר לפחדיו ותגובותיו, כשצרח לעוברים ושבים להצילו מפני לינט, אך לא הסביר את מקור הלחץ בו היה נתון, ולבטח לא ייחס ללינט עבירת אלימות פיזית כלפיו. גם טענתו כי איימה עליו, התבררה כעורבא פרח – אמירתה כי תתקשר למשטרה כדי להתלונן על כך שהפיץ תמונה אינטימית שלה לחבריו. בדומה להתנהלותו

בית משפט השלום בנתניה

ת"פ 10848-05-25 מדינת ישראל נ' אילוז

מול המוקדנית, גם מהסייר ביקש יניב לסגור את התיק ללא חקירה וללא עיכוב לתחנת המשטרה, וביקש לשוחח בעצמו עם לינט.

אם כך, בשלב זה של החקירה כל שיש בפני החוקרים – תלונה עקבית של לינט בגין חשדה שיניב הפיץ תמונה אינטימית שלה לחבריו, ומנגד פחדיו של יניב מפני תלונתה של לינט, ללא אמירה באשר לאלימות פיזית שנקטה כלפיו, ואמירה כללית באשר לאיומים, אשר התבררה כנעדרת יסוד.

שלב ג' - חקירתם של יניב ולינט תחת אזהרה

9. יניב

כאמור, חקירתו של יניב בתחנת המשטרה (ת/14) הוגשה בשלב הסיכומים, לבקשת ב"כ הנאשמת, אשר הודיעה כי היא נכונה להגשת תיק החקירה כולו כתיק מוצגים מוסכם. יניב נחקר חקירה יחידה ביום האירוע בשעה 20:50, לאחר שנועץ קודם לכן בעו"ד מוטי לזר. יוחסו לו עבירות תקיפת בן זוג ופגיעה בפרטיות. להלן עיקרי החקירה (הציטוטים בהכרעת הדין כוללים שגיאות כפי שמופיעות במקור): יניב הסביר, כי ביום האירוע סיכם להיפגש עם לינט כדי להעביר לידיה כספים המגיעים לה מעבודתה בניקיון, אותם קיבל לחשבוננו באמצעות יישומון 'ביט'. לטענתו, לא יצא ממכוניתו, מכיוון שחשש מלינט בעקבות אירועים קודמים בהם איימה עליו כל אימת שנפרדו.

"בקיצור, הכנתי לה את הכסף ואז היא אמרה לי שלחת תמונות עירום שלי לחברים שלך, אז אמרתי לה מחקתי את זה ברגע שנפרדנו. לציין כי הצילום של הסרטון היה בבקשה של לינט, ואז אמרתי לה שלא שלחתי ואני לא יודע על מה היא מדברת וגם מחקתי את התמונות לפני יום יומיים וגם מחקתי את זה מסל מחזור כי פחדתי שיהיה לזה זכר. בקיצור. היא אמרה תשלח לחברים שלך הודעה "איזה תמונות יפות" כדי שאוודא שלא שלחת אליהם. אמרתי לה תעזבי אותי בשקט. אין לי תמונות שלך, אני לא חבר שלך, לא עשיתי כלום, בואי ניפרד כידידים ובאתי לנסוע. ואז היא נכנסה בכוח לרכב שלי למושב של הנהג ישבה עליי וניסתה למשוך את הטלפון. הצלחתי להדוף אותה, הזזתי אותה טיפה אמרתי תצילו אותי אני מפחד. היו שם שני אנשים

בית משפט השלום בנתניה

ת"פ 10848-05-25 מדינת ישראל נ' אילוז

שעברו ואז היא התרחקה יצאה מהרכב. ואז היא הלכה מסביב לרכב. ניסיתי לנעול את האוטו. לא הספקתי. היא נכנסה למושב של הנוסעים מאחורה, ביקשתי ממנה לצאת כי הילדים שלי לבד בבית. היא לא הסכימה ואז ראיתי שהיא לא יוצאת ואני חייב לחזור הביתה. אז נסעתי לחניון של הבית שלי, זה קרוב איזה 100 מטר. הלכתי לראות שהילדים בסדר, ובזמן שיצאתי צעקתי לאנשים שאני לא מכיר הצילו יש כאן אישה שמפחידה אותי והמצב מסוכן תצילו אותי. רצתי לילדים השארתי את האוטו פתוח ואז רצתי לדלת של הבית נכנסתי ונעלתי אותה ואז היא דפקה וצרחתה בחוץ אני לא יודע מה היא אמרה. התקשרתי לשכן שיבוא לעזור לי כי אני מפחד ואז התקשרתי למשטרה שיבואו לעזור לי.

ש: מחומר החקירה עולה כי אתה תקפת את לינה בכך שהדפת אותה. מה יש לך להגיד על כך? ת: היא השתוללה עליי ישבה עליי בכיסא ותפסה לי את היד וניערה אותה ובעטה בי עם הרגל שלה ופגעה בי ברגליים שלי. ניסיתי לברוח וצעקתי הצילו. ש: אתה אמרת בעצמך שהדפת אותה. מה יש לך להגיד על כך? ת: אני התגוננתי, לא הדפתי אותה. לא הבנתי מזה אומר הדיפה. התבלבלתי במילים התכוונתי מגננה. ש: אתה מבין שתקיפה זאת עבירה פלילית? ת: כן אבל לא תקפתי אותה. ש: עוד עולה מחומר החקירה, כי אתה שלחת לחברים שלך תמונות עירום של לינה, מה יש לך להגיד על כך? ת: בחיים לא קרה. ש: למה שהיא תשקר? ת: אני לא יודע. כי נפרדתי ממנה והיא לא רוצה שניפרד, כי הבאתי לה מלא כספים ונכנסתי לחובות בגללה. ש: אתה יודע שפגיעה בפרטיות זאת עבירה פלילית? ת: כן בטח.

10. לינט

נחקרה ביום האירוע בשעה 21:33, לאחר שוויתרה על זכותה להיוועץ בעו"ד (ת/1). יוחסו לה עבירות תקיפת בן זוג, הסגת גבול וגניבה. להלן עיקרי החקירה: לינט תיארה את מערכת היחסים בין השניים. ביום האירוע שמעה משתי נערות, כי תמונות אינטימיות שלה הופצו במרשתת: "...אחת מהן אמרה לי שמפרסמים עלייך תמונות ביוטיוב אינסטגרם תמונת עירום שלך. אמרתי לא יכול להיות שזה שלי. אמרה לי רשמו את השם שלך שם... ש: את בעצם אישרת לו לצלם? ת: כן אבל יש הבדל בין לצלם לבין לפרסם. ש: אבל הוא אמר לך שהוא הולך לשלוח לחברים. ת: כן אז חשבתי שזה היה בצחוק. ש: את ראית את התמונה שהוא צילם? ת: לא. ש: יניב טוען שיש סרטון מיני של שניכם שאת אמרת לו תצלם. ת: לא."

בית משפט השלום בנתניה

ת"פ 10848-05-25 מדינת ישראל נ' אילוז

לינט נשאלה על כניסתה למכוניתו של יניב בכוח ללא הסכמתו, והסבירה כי רצתה "להגיע למצב איך מוציאה ממנו אם הוא הוציא את התמונה שלי אצל החברים שלו. ואז ביקשתי ממנו דבר כזה, תרשום בקבוצה היי מה קורה יש לי תמונה נוספת עם החברה. תרשום את זה ונחכה שנינו לתגובה מהם. באותו רגע הוא דחף אותי, אמר לי תזוזי. אמרתי לו תביא לי את הטלפון אני רוצה לראות, והוא התנגד והכחיש כל דבר, ואז אמרתי לו אני רוצה לראות זאת זכותי המלאה אם צילמת אותי בטלפון אני רוצה לראות שאין תמונה, והוא התנגד והתחיל לצרוח מטורפת תזוזי מכאן. אמרתי אני לא אוותר לך אני נכנסת לאוטו מאחורה לפני אני מזמינה משטרה. נכנסתי למושב האחורי ובזמן הזה אני מתקשרת למשטרה והוא שומע, ואמרתי אני כאן עם בחור שיצאתי איתו... ובזמן שאני עם המשטרה על הקו הוא התחיל לצרוח, נכנס עם הרכב שלו לחניה שלו שאני איתו, לקח את הטלפון שלו ורץ הביתה ונעל את הדלת, ואני יצאתי מהאוטו חיכיתי שהמשטרה תבוא, דפקתי פעמיים בדלת הוא לא ענה.

ש: את מבינה שהסגת גבול זאת עבירה פלילית? ת: לא הסגתי גבול. ש: עוד עולה מחומר החקירה כי את השתוללת על יניב ישבת עליו בכיסא ותפסת לו את היד בכוח וניערת אותה. מה יש לך להגיד על כך? ת: לא ישבתי עליו ישבתי בכיסא נהג שלו לא עליו, ותפסתי לו בטלפון לא בחוזקה לא הצלחתי לקחת את הטלפון בזמן הזה. הוא דחף אותי הוא גם משך אותי מהמושב שאצא בכוח הוא לא משך בכוח לא היה משהו חמור לא היה משהו שהכאיב לא לי ולא לו. ש: תסבירי לי איך ניסית לקחת את הטלפון. ת: מהטלפון עצמו לא משכתי לו את היד והוא צעק הצילו. ש: מחומר החקירה עולה כי את בעטת ביניב עם הרגל שלך ופגעת בו עם הרגליים שלך והוא ניסה לברוח וצעק הצילו, תגובתך. ת: לא היה דבר כזה. סך הכל נכנסתי כדי לראות את הטלפון. ש: למה שהוא ישקר? ת: כי הוא באותו רגע הבין שאני מתלוננת עליו..."

לינט נחקרה פעם נוספת ביום 24.2.25 (ת/2). הוצגו לה סרטוני מצלמות אבטחה מבניין המגורים של יניב מיום האירוע, בהם היא נראית רודפת אחריו (קבצים המסתיימים בספרות 68, 69 ו-75 בהתקן אחסון נייד שהוגש עם התקליטור במוצג ת/13). לינט זיהתה את עצמה והסבירה, כי "המרדף שלי אחריו כדי שהוא לא ימחק את הראיות שהוא שלח לחברים שלו תמונה שלי שהוא צילם אותי... תמונה שלי שיצאתי מהמקלחת כשאני חצי חשופה... לא היה בינינו אינטימיות. הייתי אצלו יומיומיים ביקשתי להיות אצלו..."

תוכנות שלב ג'

בית משפט השלום בנתניה

ת"פ 10848-05-25 מדינת ישראל נ' אילוז

11. בחקירתו במשטרה תחת אזהרה העלה יניב לראשונה את גרסתו (שלא הובאה בשיחותיו הממושכות עם מוקד 100 ועם הסייר), לפיה לינט התיישבה עליו במושב הנהג, וניסתה למשוך בכוח את הטלפון מידיו. גם עתה לא ייחס יניב ללינט את תקיפתו בבעיטה. גרסה זו, אותה בחרה המאשימה לאמץ בכתב האישום, נשמעה בפעם הראשונה, והיחידה, לקראת סוף חקירתו של יניב, בעת שהוטח בו החשד כי הוא שתקף פיזית את לינט בהדיפתה. רק בשלב זה, לכאורה כדי להתמודד עם העבירה המיוחסת לו, טען כי: "היא השתוללה עליי ישבה עליי בכיסא ותפסה לי את היד וניערה אותה ובעטה בי עם הרגל שלה ופגעה בי ברגליים שלי". יניב לא נשאל בחקירתו הכיצד לא סיפר זאת קודם לכן. הוא לא התבקש להתמודד עם דבריו המפורשים למוקדנית, לפיהם לינט לא תקפה אותו פיזית בשום שלב, ולא נחקר אודות שיחתו עם הסייר, בה טען כי אוים ע"י לינט, טענה שכבר מול הסייר התבררה כמופרכת ונעדרת יסוד.

שלב ד' - פניות יניב באמצעות בא כוחו, עו"ד לזר, בבקשה לסגירת תיק החקירה כנגדו

12. במכתב מיום 25.8.24 פנה עו"ד לזר לקצין החקירות בתחנת משטרת שדות, בבקשה לסגירת תיק החקירה נגד יניב בעילה של חוסר אשמה (נ/1). במכתבו תיאר עו"ד לזר את האירוע (שגיאות והדגשות במקור - ג' א'): "בתאריך 20.8.24 התקשר יניב מביתו למוקד המשטרה בבהלה כדי לדווח כי הוא מאויים ומוטרד ע"י הנילונה. בעקבות דיווחו, ניידת משטרה נשלחה אל ביתו, ולאחר בירור שהתקייים במקום, נלקח יניב לתחנת המשטרה, שם דווקא הוא עוכב לחקירה. לתדהמתו, וכפי שעולה מכתב הערובה, נחקר יניב בחשד לעבירה של תקיפה סתם-בן זוג ואיומים. בכל מהלך שהותו בתחנת המשטרה היה יניב המום ובסערת רגשות. הוא כמובן הכחיש את המיוחס לו וניסה להסביר בכל כוחו כי דווקא הוא זה שמוטרד ומאויים, הוא הקורבן באירוע, וכי עצם החקירה גורמת לו זעזוע ועוול נוראי". למכתב צירף עו"ד לזר את סרטוני מצלמות האבטחה מבניין מגוריו של יניב (בעניינם נחקרה לינט בחקירתה השנייה מחודש פברואר 2025).

במכתב מיום 26.11.24 שמועץ לשלוחת התביעות (נ/2), חזר עו"ד לזר על בקשתו לסגור את תיק החקירה בעילה של חוסר אשמה, בטענה כי "מרשי טען בתוקף כי הוא קורבן לתלונת שווא, וכל עוד עננת החקירה מרחפת מעל ראשו נגרם לו עינוי נפשי קשה מנשוא...".

בית משפט השלום בנתניה

ת"פ 10848-05-25 מדינת ישראל נ' אילוז

תוכנות שלב ד'

13. ראשית, במכתבו נ/1 סקר עו"ד לזר את האירוע, כפי שלבטח נמסר לו מפי מרשו, יניב, וחזקה כי פירט את כל הידוע לו אודות התרחשות האירוע. והנה, גרסת התקיפה בבעיטה, שנשמעה, כזכור, פעם אחת ויחידה לקראת סוף חקירתו של יניב במשטרה, נשמטה לחלוטין מגרסתו במכתבו של בא כוחו. כשמדובר במכתב מסודר שנכתב ביישוב הדעת, מן הסתם לאחר פגישה בין יניב ובא כוחו, הרי שאין המדובר בהשמטה מחמת חוסר תשומת לב, כי אם באמירה נגטיבית, לפיה אירוע תקיפה – לא היה ולא נברא, כפי שהדגיש יניב מפורשות בשיחתו עם המוקדנית, וכפי שעלה בשיחתו עם הסייר.

שנית, משטרת ישראל לא טרחה לבצע פעולות חקירה יזומות, למעט חקירותיהם של יניב ולינט תחת אזהרה. כך, לא בוצעה פעולת חקירה בסיסית של ניסיון לאיתור מצלמות אבטחה בשתי הזירות, ברחוב בו נפגשו לינט ויניב ובבניין מגוריו של יניב. את תיעוד מצלמות האבטחה מהבניין קיבלה המשטרה מבא כוחו של יניב, ביוזמתו, כחלק ממאמציו להביא לסגירת תיק החקירה נגד מרשו. כמו כן, אין בתיק החקירה (אשר הוגש במלואו לבקשת ב"כ הנאשמת) אינדיקציה כלשהי לפעולת חקירה שנועדה לבחון את תלונתה של לינט כנגד יניב. מכשיר הטלפון של יניב לא נתפס, תוכנו לא נבדק, ולא נערכה בדיקה במרשתת לאיתור הפצת תמונות אינטימיות של לינט. המדובר במחדלים של ממש של משטרת ישראל, שהסתפקה בחומרי החקירה שהגיעו לחזקתה, מבלי שנאלצה להשקיע משאבים או להפעיל מאמץ ומחשבה, בניסיון לאשש או להפריך את גרסאות הצדדים. קרי, משטרת ישראל הסתפקה באיתור המטבע מתחת לפנס, ונמנעה מלבצע חקירה כהלכתה.

הנתונים עד כה, אשר עמדו בפני המאשימה עובר להחלטתה להגיש את כתב האישום נגד הנאשמת, אינם מבססים יסוד סביר להרשעה. יותר מכך, דומה שנתונים אלו לא הצדיקו את סגירת תיק החקירה נגד יניב, אלא חייבו ביצוע פעולות חקירה נוספות בטרם קבלת החלטה. להסרת ספק, לא מונחים לפניי נתונים כלשהם שאינם קשורים בכתב האישום, היינו, האם מדובר בנאשמת שלחובתה הרשעות בפלילים או תיקי חקירה פתוחים, אך מובן כי נתונים אלו אינם רלוונטיים לצורך הכרעה האם להגיש נגד לינט כתב אישום, אם לאו.

המשפט

בית משפט השלום בנתניה

ת"פ 10848-05-25 מדינת ישראל נ' אילוז

14. כאמור, בשלב ההוכחות העידו יניב ולינט. בחקירתו הראשית נשאל יניב מדוע נמלט מלינט, כפי שניתן לראות במצלמות האבטחה של הבניין. לטענתו, פחד מכיוון שקודם לכן לינט הרביצה לו, ובשל כך שהאשימה אותו, לחינם, בכך שהטרידה והפיץ תמונות עירום שלה. הוא נשאל באשר לסיטואציה בה נראו שניהם נכנסים למעלית בבניין. לדבריו, ביקש מאנשים נוספים להצטרף לנסיעה וצעק 'הצילו' ללא הפסקה, "אבל אני לא חושב שהיא דיברה ואני לא באמת זוכר, הייתי באמת במצב רגשי מאוד לחוץ". גרסתו של יניב בחקירתו הראשית באשר ללב האישום טובא במלואה:

"היא בעצם ניסתה למשוך לי את הטלפון, היא צעקה 'לקחת, צילמת תמונת עירום שלי ושלחת לחברים שלך', אמרתי לה 'אני לא יודע על מה את מדברת, התמונה נמחקה, אנחנו כבר לא בקשר, בבקשה תעזבי אותי', ואז היא משכה, היא ניסתה לשבת עליי כזה, לכיוון הדלת כשאני יושב באוטו, מושכת את הטלפון, אני שם ידיים על הפנים וצועק 'הצילו, הצילו, הצילו', שאנשים ישמעו באזור, צועק 'הצילו, הצילו, הצילו', שיעזרו לי, אני שם כזה יד על הפנים והיא מנסה לבעוט ולתת לי מכות לפנים (הדגשות הוספו - ג' א')."

כב' הש' אבנון: מה היא מנסה לעשות? העד, מר ספיר: היא מושכת את הטלפון, יושבת עליי ומושכת, בועטת ואני פשוט עושה ככה כי אני מפחד, אני דואג שעשיתי משהו, פשוט עושה ככה וצועק 'הצילו', אני לא יודע איך להסביר את זה ככה, שם יד על הפנים, מנסה להגן על עצמי, (לא ברור), פשוט צועק 'הצילו' איזה כמה דקות, עד שהגיעו, שמעו שני אנשים מהרחוב, באו לשם, בזמן הזה היא הלכה אחורה, היא אמרה 'הכל בסדר' והלכה אחורה, אני צועק 'הצילו, הצילו, תישארו פה' והם הלכו לצערי, אני בזמן הזה הצלחתי לסגור את הדלת כי לא הספקתי לנעול את האוטו, האוטו בעצם חנה בכניסה, חסם אחרים, לא יכולתי לעזוב, נסעתי משם, היא נכנסה למושב האחורי, בזמן הזה אני פותח חלון, זו נסיעה מאוד קצרה של איזה 2 דקות, זה 300 מטר פלוס מינוס, אני צועק, אני פותח חלון, אני צועק בדרך 'הצילו, הצילו, הצילו', שיבינו, שיעזרו לי, נכנסתי לחניון של הבית, לא חנית, פשוט רצתי מהחניון של הבית למינוס 1 כמו שראיתם בסרטון ואני השארתי דלת פתוחה, הכל רצתי, היא רצה אחריי, אני ממשיך לצעוק 'הצילו', ראיתי את שני האנשים שראיתם בעצם את הסרטון אחרי זה, שביקשתי עזרה שיעזרו לי, זה היה במסדרון במינוס 1, ואז אחרי זה בכניסה ללובי, ואז אני ממשיך לקרוא להם, 'הצילו', אני חושב שהיא נכנסה איתי למעלית..."

בית משפט השלום בנתניה

ת"פ 10848-05-25 מדינת ישראל נ' אילוז

15. עינינו הרואות, בחקירתו הראשית של יניב התפתחה גרסתו לעומת הודעתו במשטרה. ראשית, בשונה מהודעתו במשטרה, בה טען כי לינט בעטה ברגליו באמצעות רגליה, בחקירתו הראשית סיפר כי ניסתה לבעוט בו. גם כשאמר שבעטה, לא אמר שפגעה בו. שנית, בחקירתו הראשית סיפר לראשונה, כי לינט ניסתה להכותו בפניו, וכי נאלץ לנסות ולהגן על פניו באמצעות ידו.

16. בחקירתו הנגדית התבקש יניב להסביר את טענתו - במוקד 100 ובעדותו במשפט, לפיה לינט איימה עליו. לאחר חקירה נגדית קצרה וממוקדת, נאלץ יניב להודות כי לינט לא איימה עליו (פר' עמ' 15-16). הוא התבקש להסביר הכיצד לא אמר למוקדנית, בשום שלב, כי לינט בעטה בו, ובמקום זאת מיקד את שיחתו עימה בניסיון לברר האם לינט התלוננה עליו, שאחרת יוותר על תלונתו. למרבה הצער, חרף מאמציה של הסנגורית המלומדת, לא נתן יניב הסבר משכנע, והתמקד בעיקר בחששותיו מפני תלונת שווא של לינט ומפני חקירה ממושכת במשטרה.

"עו"ד גואטה: תראה, עמדת פה במשך חקירה לא קצרה, ואני חושבת שהמילה "הצילו" זו המילה שאם נבדוק אחרי זה בתמלול - חזרה על עצמה הכי הרבה פעמים, ז"א, על פניו נשמע שהבן אדם בסכנת חיים, בפחד אמיתי וממשי, ובכל זאת כשאתה מתקשר למשטרה - אתה לא אומר אף מילה על תקיפה. העד, מר ספיר: אני אומר שאני רוצה שקט, אני מפחד מהמשטרה" (פר' עמ' 17-18). ובהמשך: "... אני לא רציתי להגיע לעוד חקירות כי המצב הנפשי שלי לא היה כל כך טוב. עו"ד גואטה: איזה עוד חקירות? העד, מר ספיר: עוד חקירות, שיהיו חקירות, אני לא רציתי, עו"ד גואטה: נחקרת במשטרה לפני כן? העד, מר ספיר: לא. עו"ד גואטה: היא התלוננה עליך על משהו? העד, מר ספיר: רק אמרה שתעשה" (פר' עמ' 19).

17. יניב נשאל אודות טענתו באשר למכות בפניו, והשיב: "אני לא יודע אם היו מכות בפנים, אני לא 100% זוכר" (פר' עמ' 20). על השאלה מדוע ויתר על הזמנת ניידת לנוכח טענותיו במשפט כי הותקף בידי לינט, השיב כי חשש מתלונת שווא מצדה של לינט, כי "אני לא מכיר את העולם הזה", וכי "הייתי בלחץ נפשי מאוד גדול באותו הזמן אחרי התקיפה". לשאלה מדוע ביקש שהמשטרה תימנע מבדיקת התלונה לעומק, חזר וטען כי חשש שלינט "תמציא משהו". הוא התבקש להסביר את דבריו למוקדנית, כשביקש לסגור את הפנייה בטענה כי "אין פה כלום", וטען כי התכוון לכך שבזמן השיחה "אם לא היה שם אף אחד באותו רגע, אם לא היה שם אף אחד ולא

בית משפט השלום בנתניה

ת"פ 10848-05-25 מדינת ישראל נ' אילוז

היה באזור אף אחד, העדפתי ללכת למשטרה בשקט כשאני לא אהיה בלחץ נפשי כדי להסביר מה שקרה" (פר' עמ' 21-24).

אינני מקבל את טענתו של יניב, העומדת בסתירה מובהקת לדבריו למוקדנית, אז הודה מפורשות כי לא התרחש אירוע אלימות כלשהו מצדה של לינט כלפיו, ואזכיר: "אין פה כלום. לא נגעה בי. לא נגעתי בה". וכשנשאל ע"י המוקדנית מפורשות "אתה טוען שהיא תקפה אותך ושהיא איימה" השיב: "היא איננה כן" (קובץ מס' 4 בתקליטור, החל ממונה 05:02). ניסיונותיו של יניב להתחמק בעדותו מאמירותיו המפורשות בפני המוקדנית – דינם להידחות, ובשתי ידיים. בהתאמה, יניב נשאל הכיצד, בכל שיחתו הממושכת עם הסייר, לא טען בפניו כי הותקף. יניב השיב בתשובה ארוכה ומתפתלת, טען שוב ושוב כי היה בלחץ ובסערת רגשות, אך הסבר ראוי, או כלשהו, לא ניתן (פר' עמ' 25-31).

18. יניב נשאל על המכתבים ששלח באמצעות בא כוחו בבקשה לסגור את תיק החקירה נגדו (נ/1-2/נ), והתבקש להסביר הכיצד לא טען בהם שהותקף בידי לינט, ובמקום זאת הלין על כך שהוא מוטרד ומאויים. גם לכך לא נתן הסבר (פר' עמ' 32-33).

19. הוא נשאל על טענתו לפיה לינט התיישבה עליו, ובעקבות חקירתו הנגדית הודה כי אינה מדויקת. "עו"ד גואטה: אוקיי, אז אני שואלת פיזית, היא מתיישבת לידך בכיסא? אתם צמודים? כב' הש' אבנון: הנהגת עם הראש, זה היה הנהון חיובי? העד, מר ספיר: אם היא יושבת לידי בכיסא? כן, כאילו היא יושבה, אני לא יודע איך להגדיר את זה, עו"ד גואטה: יש פה שני כיסאות, יש פה כיסא, אתה יכול לשבת. העד, מר ספיר: אני יושבתי פה בכיסא של הזה, היא הייתה כאן והדלת הייתה פתוחה, היא פשוט משכה לי את הטלפון והתחילה להגיד ששלחתי תמונת עירום שלה ואז היא ניסתה פשוט, כמו שהדגמתי מקודם, עשיתי עם היד, לא יודע איך להגדיר את זה אחרת, פשוט היא לא יושבה עליי 100%, כאילו לחיקי כזה, על הצד, כאילו חצי. כב' הש' אבנון: היא התקרבה אליך. העד, מר ספיר: כן, כזה חצי יושבה. כב' הש' אבנון: התקרבה אליך, התקרבה, העד, מר ספיר: כן, בדיוק. כב' הש' אבנון: היא לא יושבה עליך. העד, מר ספיר: כן. כב' הש' אבנון: היא התכופפה לכיוון שלך. העד, מר ספיר: אני לא יודע, אפשר להגדיר את זה ככה, אני לא יודע איך, עו"ד גואטה: היא לא יושבה עליך בכיסא. העד, מר ספיר: לחיקי, כן, אני לא יודע איך להגדיר את זה, אני מתנצל" (פר' עמ' 33-34).

בית משפט השלום בנתניה

ת"פ 10848-05-25 מדינת ישראל נ' אילוז

20. לקראת תום חקירתו הנגדית נשאל יניב פעם נוספת אודות טענתו כי לינט בעטה בו: "עו"ד גואטה: טוב, ואז אתה טוען שבעודה יושבת, רוכנת לצדך ומנסה לקחת את הטלפון כדי לוודא את הסיפור של התמונות - היא בועטת בך ברגליים? העד, מר ספיר: כן, אני שוב אציין, זה לא, היא פשוט היה את כל הגוף שלה בצורה, עו"ד גואטה: אז היא הזיזה פשוט את הגוף ונתקעתם אחד בשנייה? העד, מר ספיר: לא נתקענו אחד בשנייה. עו"ד גואטה: אז מה? העד, מר ספיר: אני מגדיר את זה בתור השתוללות. עו"ד גואטה: השתוללות? העד, מר ספיר: כן. עו"ד גואטה: אז היא השתוללה? העד, מר ספיר: כן, עם הידיים ועם הרגליים כזה" (פר' עמ' 34-35).

בהמשך ניסה לחזור בו, ושוב טען כי לינט בעטה בו ברגלו. זו הפעם הוסיף אמירה שלא נשמעה ממנו בשום שלב עד כה, לפיה: "אני זוכר שכאבה לי הרגל, אני יודע שאני קיבלתי מכות ברגל, עו"ד גואטה: כאבה לך הרגל? העד, מר ספיר: לא מכות חזקות. עו"ד גואטה: לא אמרת את זה. כב' הש' אבנון: פעם ראשונה בעדות היום, פעם ראשונה בעדות היום, סוף החקירה הנגדית שלך שאני שומע ממך שכאבה לך הרגל, עד עכשיו לא אמרת פעם אחת שהרגל שלך בכלל נפגעה ממנה. העד, מר ספיר: לא נפגעה, פשוט כאבה לי באותו רגע, לא כאב חזק, כאב לי, הותקפתי, ככה הרגשתי לפחות, אני לא יודע את ההגדרות, אני באמת רציתי פשוט להגן על עצמי בגלל שהותקפתי, זה מה שאני זוכר, באמת" (פר' עמ' 35-37).

21. כפי שניתן להבין, מצאתי את עדותו של יניב מתפתחת, משתנה, גרסאותיו קמות ונופלות בזו אחר זו. התרשמתי מעד בלתי מהימן, אשר ניסה להפליל את לינט ולהשחירה, בין ביחס למעשיה באירוע הנזכר בכתב האישום, ובין בכלל, אך כשל במשימתו. מצאתי כי פנייתו של יניב למוקד 100 לא בוצעה מכיוון שהותקף או אוים בידי לינט, אלא אך בשל כך שזו התקשרה למוקד 100 בנוכחותו, בעת ששהתה במושב האחורי במכוניתו, והלינה על חשדה כי הפיץ תמונה אינטימית שלה. יניב ביקש לוודא האם הוא עתיד להיחקר בעקבות פנייתה של לינט למשטרה. הוא חשש מהתלונה, פחד להיחקר, וניסה בכל מאודו להימנע מהגעת משטרה לביתו ומהעמקת החקירה. בפני המוקדנית אישר יניב, כי בשום שלב לא הותקף בידי לינט, ובפני הסיירים אפילו לא העלה טענה כי הותקף, טענה שנשמעה לראשונה לקראת סוף חקירתו במשטרה. במשפט שב אמנם על טענתו כי הותקף, אך כשהתבקש לפרטה, לא נותר ממנה מאומה.

על עדותה של לינט אינני רואה להרחיב. בתמצית שבתמצית: לינט חזרה על דבריה כפי שנמסרו בפניותיה למוקד 100 ובחקירותיה במשטרה. דבריה לא נסתרו בחקירתה הנגדית, ולא

בית משפט השלום בנתניה

ת"פ 10848-05-25 מדינת ישראל נ' אילוז

נמצאו בהם בקיעים, לבטח מהותיים. עדותה של לינט מהימנה בעיניי, ומאפשרת קביעת ממצאי עובדה.

מסקנות

22. אם נסכם עד כה, המאשימה לא עמדה בנטל להוכיח את אשמתה של הנאשמת במיוחס לה, לבטח בנטל הראייתי המוגבר הדרוש בפלילים. אלא שלמסקנה זו הגיעה אף ב"כ המאשימה, אשר מסיבה שלא הובהרה עד תום, ביכרה את השלמת המשפט על פני חזרה מכתב האישום. אבהיר.

לאחר שנשלמה פרשת התביעה, ביקשה ב"כ הנאשמת מבית המשפט לקבוע, כי אינה נדרשת להשיב לאשמה. אמנם, בעקבות הערות בית המשפט חזרה בה מבקשתה, אך תשובתה של ב"כ המאשימה רלוונטית לשלב הסיכומים. ב"כ המאשימה אישרה, במענה לשאלות בית המשפט, כי התקיפה המיוחסת לנאשמת בכתב האישום התמצתה "בבעיטה ברגליו של המתלונן" (פר' עמ' 39 ש' 22-25), טענה אותה שבה ואישרה אף בשלב הסיכומים (פר' עמ' 66 ש' 15-17). בהמשך לכך אישרה, כי המתלונן לא טען בתלונתו למוקד 100 שהנאשמת בעטה בו, ואף לא בפני הסייר (פר' עמ' 40 ש' 12-18).

בשלב הסיכומים טענה תחילה ב"כ המאשימה, כי הנאשמת התיישבה על יניב, אך לאחר מספר שאלות הבהרה של בית המשפט, אישרה כי הדבר לא הוכח, ובמילותיה: "אני אגיד שאדוני צודק, הוא לא אמר מפורשות בדבריו שהיא התיישבה עליו" (פר' עמ' 60 ש' 17).

ב"כ המאשימה טענה, כי לינט ביקשה לטפול האשמת שווא על יניב, באשר להפצת תמונתה במרשתת (פר' עמ' 60 ש' 23-27). ברם, לאחר שב"כ הנאשמת ביקשה כי תגיש את כל תיק החקירה, אישרה ב"כ המאשימה, כי משטרת ישראל לא ביצעה פעולת חקירה כלשהי כדי לבדוק את תלונתה של לינט, למעט חקירתו של המתלונן (פר' עמ' 62 ש' 1-3).

לטענת ב"כ המאשימה, הסרטונים בהם נראית לינט רודפת אחרי יניב, מלמדים על כך שקודם לכן הפעילה כלפיו אלימות. בית המשפט ביקש לברר הכיצד בוצעה הקפיצה הלוגית "...

בית משפט השלום בנתניה

ת"פ 10848-05-25 מדינת ישראל נ' אילוז

איפה ההוכחה לבעיטה? על כך השיבה ב"כ המאשימה: "אני מסכימה שיש ספק לעניין הבעיטה..." (פר' עמ' 62-63). א.מ.ל.

23. בשלב זה, לאחר שב"כ המאשימה אישרה כי קיים ספק באשר למעשה העבירה המיוחס לנאשמת, הופסק הדיון, על מנת לאפשר למאשימה לפעול כמצופה מתביעה אחראית והגונה, ולחזור בה מכתב האישום. למרבה התדהמה, לאחר שנועצה בממונים עליה, הודיעה ב"כ המאשימה כי היא מבקשת לחזור בה מטענתה באשר לקיומו של ספק להוכחת האשמה, להשלים את סיכומיה, ולהרשיע את הנאשמת. לא אמשיך ואפרט את טיעוני ב"כ המאשימה, בהם נעה צעד לפנים ושניים לאחר, הצהירה על הסכמות לדברי בית המשפט, ורגע לאחר מכן חזרה בה.

אומר באופן ברור ונחרץ: ב"כ המאשימה אשר הופיעה לפניי מוכרת לי כתובעת ישרה, חרוצה והגונה. ברם, התנהלותה של המדינה בהליך דנן (לשכת התביעות של משטרת ישראל) – עובר להגשתו של כתב האישום, קל וחומר במהלך המשפט, בן בנו של קל וחומר לאחר שנשמעו הערות בית המשפט – אינה שעתה היפה של המאשימה.

כפי שפורט בהרחבה לעיל, חומרי החקירה שעמדו לפני המאשימה, לא הקימו יסוד סביר להרשעתה של הנאשמת, ולא הצדיקו את הגשתו של כתב האישום. אם כבר, משטרת ישראל פעלה ברשלנות, שמא בעצלות, כשנמנעה מלבצע פעולות חקירה בסיסיות, בראש ובראשונה, לצורך בירור תלונתה של לינט כנגד יניב. מחובתה של המאשימה, האמונה על החקירה כגורם מלווה ומנחה, לוודא כי מלוא פעולות החקירה הרלוונטיות בוצעו, ובמידת הצורך, לדרוש מהמשטרה לבצע השלמות. בכך כשלה פעמיים, הן בליווי החקירה והן בהגשת כתב אישום נעדר תשתית.

אלא שלאחר הגשתו של כתב האישום, ניתנו למאשימה הזדמנויות למכביר לחזור בה: תחילה, משנשמעה עדותו של יניב ולאחריה הערות בית המשפט; בשלב שני, לאחר שנשמעה עדותה של לינט; ולבסוף, לאחר שבמהלך סיכומיה אישרה ב"כ המאשימה, כי קיים ספק באשמתה של הנאשמת. התנהלותה של המדינה, אשר חרף גילויים אלה, בחרה להמשיך בניהול המשפט עד תומו – סותרת את חובתה לפעול לחקר האמת, להבדיל מחתירה להרשעה בכל מחיר; נמצאת בניגוד חריף לעקרונות יסוד של צדק ויושרה העומדים בבסיס המשפט הפלילי; ופוגעת בזכותה של הנאשמת להליך הוגן. להסרת ספק אדגיש, כי קביעותי הקשות

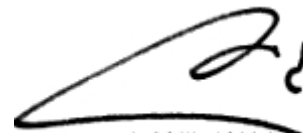
בית משפט השלום בנתניה

ת"פ 10848-05-25 מדינת ישראל נ' אילוז

כלפי המאשימה אינן נובעות, חלילה, מעצם זיכוייה של הנאשמת, אלא כתוצאה בלתי נמנעת של הממצאים באשר להתנהלותה של המאשימה לאורך ההליך, כפי שפורטו לעיל.

סוף דבר: אני מורה על זיכוייה של הנאשמת מהעבירה המיוחסת לה בכתב האישום.

ניתנה היום, כ"ג שבט תשפ"ו, 10 פברואר 2026, במעמד הצדדים

גיא אבנון, שופט